

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 94/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Žilina sp. zn. 3 T 187/05 z 27. júla 2006 a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tos 116/2006 z 5. decembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2007 doručená sťažnosť M. K., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 187/05 a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 116/2006 z 5. decembra 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 187/05 nezaslal krajskému súdu kompletný spisový materiál, a preto krajský súd rozhodol na základe neúplného spisu a nedostatočnej vedomosti o skutku, v dôsledku toho sa nesprávne vysporiadal so všetkými predloženými dôkazmi a námietkami, podaniami proti väzbe odôvodňujúcej jej nezákonnosť a hlavne jej neodôvodnenosť, ktoré krajskému súdu v predmetnej veci na svoju obhajobu predložil. Porušenie svojich práv sťažovateľ vidí aj v tom, že krajský súd rozhodoval o zamietnutí ním podanej sťažnosti napriek tomu, že mal trestný spis len po stranu 1430, pričom tento spis už v tom čase mal minimálne 1700 strán. Toto konanie nezodpovedalo preto úlohe súdov vo veci urýchlene konať, mať možnosť predložiť všetky prostriedky obhajoby, mať možnosť vyjadriť sa k prerokúvaným dôkazom, čím došlo k ujme na jeho právach.

Okresný súd sa vyjadril písomne k podanej sťažnosti a uviedol, že sťažnosť nepovažuje za dôvodnú, pretože k priet'ahom v konaní došlo vinou sťažovateľa, ktorý v priebehu konania vznášal námietku zaujatosti proti sudcom, o čom následne musel rozhodovať krajský súd, predložil úplný spis krajskému súdu, ktorý však bol v jednotlivých balíkoch s ohľadom na rozsah spisu, čo však ušlo pozornosti sťažovateľa. Sťažovateľ sa v priebehu konania mohol oboznámiť s celým obsahom spisu, takisto aj jeho obhajca, okresný súd oznámil sťažovateľovi vyjadrenie sudkyne (uvedené na č. l. 1491 – 1493). Spis bol predložený v dôsledku námietok sťažovateľa aj Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), pričom bol zriadený tzv. zberný spis na založenie všetkých písomností k veci a aj keď písomnosti neboli uložené chronologicky, ale vo viacerých zväzkoch, neznamenalo to, že spis nebol predkladaný úplne a v celom rozsahu, takže výhrady sťažovateľa k postupu okresného súdu sú nedôvodné.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 T 187/05 porušil práva sťažovateľa vyplývajúce z čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1, a ods. 3 písm. c) dohovoru, o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, 1 Tos 116/2006, zo dňa 5. 12. 2006, ktorým súd rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline, 3 T 187/2005 –1287, zo dňa 27. 7. 2006 zamieta boli porušené práva a slobody sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Žiline, 1 Tos 116/2006 – 1438, zo dňa 5. 12. 2006 ktorým súd rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline, 3 T 187/2005 – 1287, zo dňa 27. 7. 2006 zamieta zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Žiline, aby vo veci znova konal a vo veci novým rozhodnutím znova rozhodol.

Sťažovateľ žiada priznať trovy právneho zastúpenia, ktoré v prípade úspechu budú vyčíslené v zákonom stanovenej lehote.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z tesného činu má tieto minimálne práva: ... c) obhajovať sa.

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd porušil viacero ním označených základných práv.

a) Sťažovateľ v sťažnosti ako jeden z dôvodov porušovania svojich základných práv a slobôd uviedol nemožnosť kvalitnej obhajoby pred okresným súdom v konaní pod sp. zn. 3 T 187/05 odmietnutím jeho návrhov na dôsledné zistenie skutkového stavu. Tieto skutočnosti však sťažovateľ tvrdil v sťažnosti podanej ústavnému súdu 14. februára 2007, ktorá bola prerokúvaná v senáte pod sp. zn. I. ÚS 130/07. Senát ústavného súdu túto sťažnosť zamietol pre nedostatok právomoci uznesením z 23. augusta 2007.

b) Sťažovateľ takisto namietal, že konajúce súdy vo veci nekonali urýchlene, čím obmedzovali jeho práva na účinnú obhajobu a na spravodlivý proces.

Túto skutočnosť sťažovateľ však namietal aj v inej sťažnosti podanej ústavnému súdu 14. februára 2007, ktorá bola predmetom prerokovania senátu pod sp. zn. I. ÚS 70/07. Senát ústavného súdu sťažnosti sťažovateľa nevyhovел nálezom z 23. októbra 2007.

Podľa § 24 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh nie je prípustný, ak sa týka veci o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V danom prípade podmienkami konania na súde, ktoré boli predmetom námietok sťažovateľa tak, ako sú uvedené v sťažnosti, sa senáty ústavného súdu zaoberali v už uvedených konaniach, preto je návrh v tejto časti neprípustný.

c) Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že jedna z jeho základných námietok smerovala proti postupu okresného súdu a krajského súdu a spočívala v tom, že okresný súd nepredložil s jeho sťažnosťou krajskému súdu úplný na vec sa vzťahujúci spis, krajský súd takýto postup akceptoval, v dôsledku čoho rozhodol o podanej sťažnosti aj napriek tomu, že mal k dispozícii neúplný spis len po stranu 1430, pričom spis má minimálne 1700 strán.

Z obsahu spisu jednoznačne nevyplývalo, že sťažovateľ namietal na krajskom súde, že sa krajský súd oboznámil s neúplným spisom.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 5. decembra 2006 vyplýva, že krajský súd mal k dispozícii úplný spis vzťahujúci sa na predmetnú vec a z neho pri rozhodovaní vychádzal. Aj okresný súd vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu uviedol, že

predložil úplný spis nielen na krajský súd, ale aj na najvyšší súd, ktorý sa takisto vecou zaoberal.

Uvedenú námietku však sťažovateľ vzniesol vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 193/06 judikoval, že ak sťažovateľ namietal vo svojej sťažnosti nekompletnosť súdneho spisu a v spojitosti s tým nemožnosť vyjadriť sa k niektorým listinným dôkazom (stanoviskám), na ktoré sa napadnuté rozhodnutie odvoláva, pričom zo súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že túto argumentáciu uplatnil prvýkrát až v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, nesplnil základný ústavný predpoklad na to, aby bola založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde. Nevyužitie tejto možnosti v konaní pred všeobecným súdom nemožno naprávať alebo nahrádzať sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nemal právomoc zaoberať sa námietkami sťažovateľa v uvedenom smere. Navyše, konajúce súdy vychádzali pri prerokúvaní veci z úplného na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu.

d) Z obsahu spisu ústavný súd zistil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. I Tos 116/2006 vo veci rozhodol 5. decembra 2006.

Ústavnému súdu bola sťažovateľom podaná sťažnosť 14. februára 2007 a sám sťažovateľ podal aj doplnenie sťažnosti na prietahy v konaní krajského súdu 27. marca 2007.

Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu zásah spočívajúci v prietahoch v konaní krajského súdu už netrval, pretože konanie už bolo skončené. Z uvedeného dôvodu nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci sťažovateľa krajským súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Sťažovateľ podal ústavnému súdu niekoľko sťažností, ktorých dôvody sa navzájom prekrývali a opakovali. Ústavný súd sa však so všetkými námietkami vysporiadal v už citovaných rozhodnutiach a v nich konštatoval neodôvodnenosť podaných sťažností.

Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo. Ústavný súd preto považoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou právnou argumentáciou, ktorou bola odôvodnená opodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi. Tieto však v konaniach a postupoch konajúcich súdov, ktoré sťažovateľ napáda, porušené neboli.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008